

08/07/1946 - 14/08/2010

Afscheid van Marc Maes

Prof. Dr. Marc Maes
overleed totaal onverwacht op
zaterdag 14 augustus 2010
Hij was amper 64 jaar

Hij was een bevlogen verdediger van de
Lichamelijke Opvoeding op school
en van de Ethiek in de Sport

WIE WAS MARC MAES? WAARVOOR STOND HIJ? WAARMEE WAS HIJ BEZIG? HOE BLIJFT HIJ ONS BEZIELEN?

Marc was zoveel, hij wilde zoveel verwezenlijken en doorgeven, hij probeerde ontelbare mensen te begeisteren, te door-dringen van het belang van de Lichamelijke Opvoeding (met de nadruk op opvoeding), de kracht van de sport, de olym-pische gedachte, de waarden en normen.

We konden Marc ook alles vragen, hij stond altijd paraat, zei zelden nee, want voor hem had een vraag altijd belang.

Marc, de vlotte redenaar, de rustige denker, de warme collega, de welwillende prof, de aandachtige luisteraar, de idealist, de bezieler.

Wij willen met deze bijzondere uitgave een bescheiden hulde brengen aan Marc. Daarom hebben we aan een aantal men-sen uit zijn professionele omgeving gevraagd om een bijdrage te schrijven voor dit huldenummer. De bedoeling is om aan de hand van deze schrijfsels een beeld te geven van de topics en thema's waarmee Marc bezig was en waarvoor hij stond. We schetsen een professioneel profiel, maar zijn ervan overtuigd dat Marc voor velen die hier aan bod komen ook (en misschien zelfs vooral) op persoonlijk vlak heel veel heeft betekend en nog betekent.

Bedankt aan iedereen die hieraan heeft meegewerkt. Bedankt ook aan alle andere mensen voor de vele spontane en warme reacties.

Wij hopen met dit huldenummer de herinnering aan Marc levendig te houden. Laat het een herinnering zijn aan een verstandige, rijke, gevoelige en bescheiden mens.

Vlnr: Eric De Boever en Marc Maes in gesprek met Patrick Dewael, voorzitter van de Kamer van Volksvertegenwoordigers, tijdens de BVLO-Jaarvergadering in juni 2010 in Tongeren.

Marc Maes in gesprek met Joseph Delbaxhe tijdens de algemene vergade-ring van KBBLO in juni 2010 in Gent.

Marc met zijn echtgenote Inge Devriendt tijdens de nascholingsweek van BVLO Oost-Vlaanderen in augustus 2008.

Met bestuursleden en staf van BVLO voor het secretariaat in Sint-Amandsberg eind 2009.

GRAAF DR. JACQUES ROGGE

Voorzitter IOC

“Het leven is als een redevoering, niet de lengte maar de inhoud is belangrijk.”

Het leven van Prof. Marc Maes stopte zeer zeker te vroeg, maar was inhoudelijk heel rijk. Ik ben gelukkig dat ik Marc heb leren kennen en dat we in de loop der jaren naar elkaar zijn toegegroeid.

Marc en ik studeerden aan dezelfde Alma Mater, de Universiteit Gent en bovendien aan dezelfde Faculteit. Marc Maes twijfelde zelfs lang tussen of ‘Geneeskunde’ of ‘Lichamelijke Opvoeding/Kinesitherapie’. Het werd uiteindelijk het laatste. Ikzelf opteerde voor de Geneeskunde, maar bleef ook de sport in mijn hart dragen. We waren ook streekgenoten, woonden eigenlijk op een symbolische boogschuit van elkaar. Maar het was pas bij het Belgische Olympisch en Interfederaal Comité dat onze wegen elkaar echt kruisten.

In oktober 1985, onder impuls van Ridder Raoul Mollet, werden de Lentespelen gelanceerd die zo’n 450.000 jongeren zouden aanzetten om aan sport te doen. Prof. Marc Maes werd benoemd tot coördinator Vlaanderen (1985-1987), later werd hij ook directeur van deze Lentespelen. In 1991 werkten we samen aan het Witboek over de fysieke conditie van de jeugd in België. Prof. Marc Maes was inmiddels Directeur van het BOIC, ikzelf was Voorzitter geworden. De waardering voor elkaar groeide stelselmatig. Onze bezorgdheid over de slechte fysieke conditie van de jongeren en de jongvolwassenen was een gezamenlijke bekommernis. Bovendien waren wij er ook allebei van overtuigd dat er een nauw verband bestaat tussen de fysieke conditie enerzijds en de karaktervorming anderzijds. Het dynamisme, de productiviteit en de creativiteit van een bevolking zijn onder meer afhankelijk van hun lichamelijke paraatheid. De vormende kracht van de sport en de Lichamelijke Opvoeding, het potentieel dat sport en LO in zich hebben om waarden en normen te ontwikkelen.

Wat ons naadloos brengt bij de ethische dimensie, het morele besef, de Olympische gedachte.

Marc Maes was een groot verdediger van de Olympische waarden en hechtte veel belang aan het ethisch aspect in de sportbeweging. Prof. Marc Maes heeft heel wat wetenschappelijke artikels geschreven rond dit onderwerp en zijn diverse tussenkomsten maakten van hem een expert met een internationale dimensie. Zo werd hij onder meer opgemerkt door het Internationaal Olympisch Comité (IOC) en de Internationale Olympische Academie. Ikzelf benoemde hem, in 2001, als lid van de Commissie voor Cultuur en Olympische opvoeding.

Tevens was hij de drijvende kracht – onder het voorzitterschap van toenmalig voorzitter Raoul Mollet – van de Belgische Olympische Academie die vandaag gekend is onder de titel van ‘permanente vorming Management in sportorganisaties – Belgian Olympic Academy’ in samenwerking met de Universiteit Gent en de Université Catholique de Louvain.

De geschiedenis van het Olympisme en de verdediging van de Lichamelijke Opvoeding waren eveneens onderwerpen die hem zeer nauw aan het hart lagen.

Op het einde van zijn carrière op het BOIC keerde Prof. Marc Maes terug naar zijn eerste passie, het onderwijs en het wetenschappelijk onderzoek aan de Universiteit Gent waar hij ook co-titularis was van de Olympische leerstoel Henri de Baillet-Latour en Jacques Rogge.

Prof. Marc Maes en ikzelf hebben nauw samengewerkt aan een heel aantal project en de gesprekken die we hadden waren altijd verrijkend. Ik waardeer Marc enorm, omwille van zijn kennis, zijn intelligentie en ook zijn nederigheid.

De ethiek – die ik zelf ook hoog in het vaandel draag – was een rode draad doorheen het leven en werk van Marc Maes, een draad die werd doorgeknipt maar die hopelijk heel veel mensen opnieuw zullen opnemen.

Marc Maes wordt in Lausanne ontvangen door IOC-Voorzitter Jacques Rogge.

PROF. DR. PAUL VAN CAUWENBERGE

Rector Universiteit Gent

Ofschoon Marc en ik leeftijdsgenoten waren, beiden geboren in de tweede helft van de jaren veertig en onze wegen elkaar vaak kruisten, was onze carrière niet geheel gelijklopend. De standaard academische loopbaan, die ik heb doorlopen van assistent tot professor, was vermoedelijk te rechtlijnig voor een veelzijdig man met een breed interesseveld zoals Marc.

Marc studeerde aan onze alma mater en werd in 1969 licentiaat in de Lichamelijke Opvoeding en in 1970 behaalde hij ook nog het diploma van licentiaat in de Bijzondere Lichamelijke Opvoeding. Onmiddellijk na zijn afstuderen belandde Marc in het onderzoek aan de Gentse universiteit. Van 1970 tot 1980 was hij wetenschappelijk medewerker bij het toenmalige Seminarie & laboratorium voor experimentele psychologie en sociale pedagogie, waar hij in 1979 het diploma van doctor in de Lichamelijke Opvoeding verkreeg met zijn proefschrift 'Het lichamelijk prestatievermogen bij jongens en meisjes in de puberteit. Een kritisch onderzoek naar de effecten van duurlooptraining bij 10-jarige meisjes'.

Na tien jaar onderzoek verricht te hebben rond sport en bewegen bij kinderen verliet Marc de UGent. Het was de start van een boeiende en gediversifieerde carrière die begon bij het Belgisch Olympisch en Interfederaal Comité en leidde langsheen de Belgische Olympische Academie, de Bond voor Lichamelijke Opvoeding, de Université Catholique de Louvain-la-Neuve, de Vrije Universiteit Brussel, het Internationaal Olympisch Comité, de Internationale Olympische Academie, de Olympische leerstoel Henri de Baillet-Latour - Jacques Rogge, het Internationaal Centrum Ethiek in de Sport, Panathlon International, Sportimonium en uiteindelijk ook het stedelijk onderwijs in Gent. Meteen was de cirkel rond en was Marc terug in Gent bij de lichaamsbeweging bij jongeren.

Gelukkig was Marc ondertussen midden de jaren negentig al een eerste keer teruggekeerd naar de Universiteit Gent om er het Sportmanagement mee gestalte te geven. Vanaf 2001 zou hij er blijven als deeltijds gastprofessor. Het is in die hoedanigheid dat Marc één van de mooiste realisaties voor de UGent kon waarmaken, met name de oprichting van de permanente vorming Management in sportorganisaties - Belgian Olympic Academy, samen met de UCL en het BOIC. Tijdens deze rijk gevulde carrière hebben Marc en ik elkaar regelmatig ontmoet. Niet zo evident misschien op het eerste zicht voor enerzijds een arts gespecialiseerd in neus-, keel- en oorheelkunde en anderzijds een sportmanager. De reden voor onze ontmoetingen waren evenwel de gemeenschappelijke idealen, passies en visies met betrekking tot sportgerelateerde onderwerpen. Ik herinner mij onze gemeenschappelijke interesse voor de geschiedenis van de Olympische beweging maar ook onze aandacht voor ethiek in de sport, die bij Marc uitmondde in het co-auteurschap van de inmiddels internationaal aanvaarde Panathlon Declaration on Ethics in Youth Sport, een realisatie waar ik met eerbied naar opkijk. Het was overigens een wederzijds respect want zo herinner ik mij dat Marc bijzonder opgetogen was toen ik een aantal jaren geleden aankondigde dat het vak 'Bewegen en sport: nu en later', als keuzevak zou worden ingevoerd in bepaalde universitaire curricula.

Net op het einde van die mooie loopbaan is Marc van ons weggegaan, uiteraard veel te vroeg. We hadden zeker nog veel interessante momenten samen kunnen beleven, in de sport maar ook in andere gemeenschappelijke liefdes waar ik het nog niet over had, zoals de klassieke muziek of de sociale gedrevenheid. In elk geval blijf ik me Marc

herinneren als een intelligent, gedreven en passioneel man, die evenwel ook heel bescheiden, minzaam en attent kon zijn en die op tijd en stond van de geneugtes des leven kon genieten. Met het heengaan van Marc heb ik vooral een fijne en warme collega verloren, maar ik hoop dat de herinneringen aan hem en zijn gedachtegoed des te langer mogen overleven.

Vlnr: De Heer Alain Dewaele, Secretaris generaal van het InBev Baillet-Latour Fonds, Prof. Dr. Bernard Coulie, Rector van de Université catholique de Louvain, Graaf Dr. Jacques Rogge, Voorzitter Internationaal Olympisch Comité, Prof. Dr. Paul Van Cauwenberge, Rector Universiteit Gent en tenslotte Prof. Dr. Thierry Zintz en Prof. Dr. Marc Maes, beide titularis van de Olympische Leerstoel Henri De Baillet-Latour - Jacques Rogge.

PROF. DR. THIERRY ZINTZ

Chaire Olympique Henri de Baillet-Latour & Jacques Rogge
UGent – UCL

Vicevoorzitter Belgisch Olympisch en Interfederaal Comité

Ik ontmoette Marc Maes voor het eerst begin de jaren tachtig toen hij verantwoordelijk was voor de Lentespelen van het BOIC. Marc was zich toen al bewust van het belang van lichamelijke opvoeding en van ethiek in de sportbeweging. Als verantwoordelijke voor de sport op school in de katholieke scholen van het Franstalig lager en secundair onderwijs mocht ik zijn gedrevenheid ervaren.

Onze wegen kruisten een tweede keer in 1992. Marc was toen verantwoordelijk voor de Belgische Olympische Academie (BOA) waaraan ik deelnam. Hoewel de BOA gericht was op de vorming van bekwame managers voor de Belgische sportbonden, wist Marc altijd het ethisch handelen in de schijnwerpers te plaatsen.

Later werd ik beheerder en vicevoorzitter van het BOIC. In deze hoedanigheid kreeg ik de kans om met Marc samen te werken. Ik werd verantwoordelijk voor vorming, waarden en communicatie, drie domeinen waarvoor Marc zich dagelijks inzette als directeur. Onze gesprekken en het bepalen van de nodige strategieën gebeurden altijd onder het motto 'ethisch handelen'.

Vlnr: Prof. Dr. Thierry Zintz, Graaf Dr. Jacques Rogge, Prof. Dr. Marc Maes.

In 2000 moedigde Marc mij aan om te doctoreren. Zijn gedrevenheid en zijn talent om mensen te motiveren waren enorm. Nadien kregen wij samen de kans een Olympische leerstoel op te richten. Door middel van een nauwe samenwerking wisten wij onze academische oversten te overtuigen om deze leerstoel zowel in de Universiteit Gent als in de Université Catholique de Louvain te vestigen. De Voorzitter van het IOC gaf zijn toestemming voor het gebruik van het adjectief "Olympische" in de benoeming van onze leerstoel. On-

der de benaming Olympische Leerstoel Henri de Baillet-Latour & Jacques Rogge is deze leerstoel sinds 2008 gericht op het management van sportorganisaties. Marc drukte er zijn persoonlijke stempel op door het aspect 'ethisch management' te benadrukken. Hij wist ook een team rond zich te bouwen zodat - nu hij er niet meer is - Professor Annick Willem bereid was hem op te volgen in de leerstoel en zijn werk verder te zetten.

In samenwerking met Guido De Bondt en het BOIC kregen wij bovendien in 2008, na de Olympische Spelen van Peking, de gelegenheid één van onze dromen te verwezenlijken door de heroprichting van de Belgische Olympische Academie (BOA) in het kader van een interuniversitair certificaat. Hierdoor kunnen succesvolle deelnemers nu een universiteitsdiploma behalen in het management van sportorganisaties.

Dit was wat Marc voor mij betekende: ethisch handelen, gedrevenheid, talent, idealen en boven alles diepe en discrete vriendschap.

Hiervoor, Marc, bedank ik u van harte!

ERIC DE BOEVER

Voorzitter BVLO

Beste Marc, jij kreeg van de natuur alle gaven mee die nodig zijn om te slagen in het leven. Jij hebt die gaven ten volle gebruikt, ten dienste van je familie, de maatschappij en ten dienste van de Sport en de Lichamelijke Opvoeding.

Je had de gave van de wijsheid

Je studeerde af als Master in de Lichamelijke Opvoeding aan de UGent, de start van je academische carrière. Onmiddellijk stelde je je ten dienste van de BVLO, de vereniging voor leerkrachten en studenten Lichamelijke Opvoeding, trainers en (jeugd)sportbegeleiders, en tevens recreatieve omnisportfederatie.

Marc Maes samen met Eric De Boever, tijdens de nascholingsweek van BVLO Oost-Vlaanderen in augustus 2006 in de GUSB in Gent.

Je hebt in onze vereniging inspirerend gewerkt met je talrijke publicaties, lezingen en debatten en vernieuwende ideeën. Je organiseerde congressen, bijscholingen en studiedagen. Je bracht ook inspiratie in het denken en handelen van de BVLO.

Je was de man die nooit 'neen' kon zeggen. Toen ik je een paar maanden geleden nog vroeg om mij op te volgen als Nationaal Voorzitter van KBBLO zei je onmiddellijk "ja". Zo was je nu eenmaal.

Helaas is daar nu plots, onverwacht en veel te vroeg, een einde aan gekomen.

Na je doctoraat in de Lichamelijke Opvoeding aan de UGent, eerder uitzonderlijk in die jaren, werd je in 1985 benoemd tot coördinator van de Lentespelen van het BOIC. Die Lentespelen legden de basis voor het European Youth Olympic Festival om uit te groeien tot de Youth Olympic Games, een idee van je grote inspirator Graaf Dr.

Jacques Rogge. Die Youth Olympic Games vonden voor het eerst plaats afgelopen zomer in Singapore, op het moment dat wij afscheid moesten nemen van jou. Symbolischer kan niet.

Je bezat ook de gave van de Kracht

Je werkkraft en dynamisme werd ook buiten ons land opgemerkt. Onder meer door het Internationaal Olympisch Comité en de Internationale Olympische Academie. IOC voorzitter Dr. Jacques Rogge benoemde je in 2001 als lid van de 'IOC commissie voor Cultuur en Olympische opvoeding'.

Je was de drijvende kracht van de start van de Belgische Olympische Academie. Vandaag verdergezet als de 'Belgian Olympic Academy', een samenwerking tussen de UGent en de UCL.

Na je BOIC-carrière keerde je terug naar je eerste passie 'onderwijs en wetenschappelijk onderzoek' aan de UGent. Je werd er titularis van de Olympische Leerstoel Henri de Baillet-Latour - Jacques Rogge.

Je werkte mee aan de ontwikkeling van EUPEA de Europese vereniging van leerkrachten Lichamelijke Opvoeding, waarvan ikzelf Secretaris Generaal ben. Tijdens het Forum in Amsterdam van oktober 2009 gaf je de vertegenwoordigers van een dertigtal Europese verenigingen nog een vurige lezing over het ethisch aspect in de Lichamelijke Opvoeding en de sport.

Je sterkste wapen was je gave van de Schoonheid

Je inzet voor ethiek in de sport is uniek en legendarisch. Alles begon met de verklaring over Ethiek in de Jeugdsport van Panathlon International" op het internationaal congres in Gent in 2004. Deze beweging voor meer ethiek, intussen ook overgenomen door het IOC en de nationale en internationale sportfederaties is je levenswerk geworden en je legt aan de Sport.

De bekroning daarvan werd de oprichting in 2009 met jou als voorzitter van ICES het 'Internationaal Centrum voor Ethiek in de Sport'.

Deze ethische idealen ben je overal in binnen- en buitenland gaan verdedigen. Je kreeg er erkenning voor tot in de hoogste regionen van de Sport.

Beste Marc, deze missie verder zetten is nu de grootste uitdaging voor ons allen. Het is geen gemakkelijke taak om deze boodschap zonder jouw inspirerende steun uit te dragen.

Met je gave van de schoonheid werkte je ook aan de 'kleinere dingen' van het leven. Je was bezielde door de muziek, een eigenschap die je erfde van je muzikale vader voor wie je het Fonds George Maes stichtte. Samen naar muziek luisteren met jouw deskundige uitleg was steeds een feest.

We zullen je bekende welsprekendheid, je speelse glimlach, je verzoenende woorden en je mooi handschrift, een streling voor het oog, missen.

Beste Marc,

De voorbije jaren hebben wij samen met de vele vrienden, lief en leed gedeeld in de talrijke verenigingen waarin we actief waren. Moge de Wijsheid, de Kracht en de Schoonheid die je in je leven uitstraalde ons allen inspireren om verder te gaan op de weg van het leven.

LINE DUMOULIN

Secretaris-Generaal BVLO

Marc heeft door zijn markante persoonlijkheid een stempel gedrukt op zo velen die hem hebben gekend. Als bevlogen spreker én schrijver verdedigde hij de lichamelijke opvoeding en ethiek met een nooit aflatend enthousiasme. Hij eiste stijl en onverdroten inzet van de leerkrachten LO om voor het vak op te komen en de lichamelijke opvoeding de plaats te geven die het verdient. Pas recent kreeg zijn strijd voor een gerichte aanpak van de ethische aspecten in de sport erkenning en waardering.

Voor Marc bracht muziek rust. Menig keer liet hij fier een opname van zijn dochter Helena horen en daar genoot hij zichtbaar van.

Om zijn hoge werkdruk te verlichten, had Marc al enkele opdrachten afgebouwd en het liefst wilde hij meer met 'zijn handen werken' bij zijn kinderen en thuis bij Inge.

Ik bleef onthutst en wezenloos achter toen duidelijk werd dat we Marc nooit meer zouden terugzien. Dat hulpeloze gevoel blijft hangen ook al revolteer je tegen deze brute realiteit.

Met Marc verlies ik een 'maat' die ferme schouderkloppen gaf, die kon begeistere, luisteren, discussiëren, de wereld veranderen, moppen tappen, zingen en genieten. De vele mooie en unieke herinneringen met Marc zal ik koesteren en bewaren en delen met anderen om troost te vinden.

Line Dumoulin met Marc Maes tijdens de viering van 100 jaar KBBLO in 2007 in Gent.

WIM VERBESSEM

Ere-Directeur Tijdschrift voor Lichamelijke Opvoeding

Marc was een begaafde spreker en een gedreven man. Als directeur van het Tijdschrift voor LO was ik in 2004 fier de fakkel aan hem te kunnen doorgeven. Tussen ons klikte het trouwens onmiddellijk en we vulden elkaar perfect aan.

Deze bijzondere man met een zeldzame verfijnde cultuur heb ik steeds bewonderd. Hij was ook een bevolgen leider, wat hij bewees als organisator en bezieler van de kampen voor leerkrachten LO aan de Gentse universiteit waar de deelnemers de nieuwste visies op hun vak belicht kregen en die een enorm succes kenden in heel Vlaanderen.

Ook tijdens congressen en studiedagen speelde Marc een voorname rol, altijd werd op hem een beroep gedaan om internationale sprekers in te leiden, wat hij met een enorme naturel deed.

Vlnr: Wim Verbessem, Josse Lambrix en Marc Maes, na een overleg met de KVLO, de Koninklijke Vereniging voor Leraren Lichamelijke Opvoeding uit Nederland (2007).

Marc was een sterke persoonlijkheid die wij ongelooflijk missen.

Met zijn echtgenote Inge vormde hij een hecht team op diverse activiteiten van BVLO. Hij was ook bijzonder fier op zijn zoon en op zijn dochter die als zangeres een veelbelovende carrière aanving.

Muziek speelt bij de familie Maes een grote rol.

Maar dit wil ik in het bijzonder accentueren, Marc was een echte pedagoog.

De mooiste ode die ik hem kan geven komt van Guan Zhong, Chinees filosoof ca 645 vóór Christus gestorven:

Maak je voor één jaar plannen, plant dan graan

Maak je voor tien jaar plannen, plant dan bomen

Maak je voor het leven plannen, geef mensen dan onderwijs en scholing

Dit zou zeker zijn devies geweest zijn.

HANNE GYSELBRECHT

Ondervoorzitter
BVLO Oost-Vlaanderen

Als professor was Marcs betrokkenheid met de studenten opmerkelijk en uniek. De kleinste gaatjes in zijn agenda werden vrijgemaakt voor de opvolging van de projecten van zijn stagestudenten. Hij had de passie voor de lichamelijke opvoeding en slaagde erin zijn gedrevenheid over te brengen naar zij die ervoor open stonden. Marc wou de fakkel van het doceren doorgeven, maar kon nog geen afscheid nemen van 'Ethiek in de sport'. Dit 'kind' had hij grootgebracht en wou hij nog niet loslaten.

Marc Maes samen met Anne Veekman en Hanne Gyselbrecht, stagestudenten bij BVLO en ICES, tijdens de BVLO jaarvergadering in Tongeren in juni 2010.

PROF. DR. KRISTINE DE MARTELAER

Vrije Universiteit Brussel,
Faculteit Lichamelijke Opvoeding en Kinesitherapie

Lichamelijke Opvoeding, een vormingsgebied als zeiltocht ... De woorden van Marc Maes, dat LO beter geen vak maar een 'vormingsgebied' genoemd wordt en dat de les LO een 'sociaal atelier' is, blijven voorgoed hangen. Werken aan vormende waarden, aan attitudes heeft een oriënterende functie zoals een kompas. Met een terugblik op zijn woorden in de tijdschriften van 2010, waar hij zoals steeds zijn vlotte pen heeft bovengehaald, zeilen we nog even mee met de leraar LO als stuurman. We zijn allemaal wel eens het noorden kwijt, door verlies van een geliefd persoon, ziekte, tegenslag, onvrede in de wereld maar soms ook in onze directe omgeving. Nu we Marc kwijt zijn, zoeken we naar dat wat hij ons bewust of onbewust heeft aangereikt. Daarom willen we even grasduinen in zijn laatste woorden in de afleveringen 225, 226 en 227.

Prof. Dr. Marc Maes en Prof. Dr. Kristine De Martelaer in november 2008 tijdens de World Conference on the Panathlon Declaration – Implementation of Ethics in Youth Sport in Gent.

- 1) In het eerste nummer van 2010 lezen we in zijn Woord vooraf: “Alhoewel waarden in se persoonlijk zijn, speelt de voorbeeldfunctie van de leraar bij het tot stand komen van een waardenschaal en dus ook het invullen van een gefundeerde motivatie een belangrijke rol” ... De uitstraling, het charisma of zoals ik het ooit noemde ‘de persoonlijke factor’ scoorde daarbij het hoogst en bleek een conditio sine qua non om hen (leerlingen) te motiveren het beste van zichzelf te geven” (p.3).
- 2) Uit nummer 2 van 2010 citeren we “De leraar LO kan worden beschouwd als de expert op dit gebied en daarenboven als enige op school die belangrijke informatie kan geven over de ontwikkeling van de jongere op lichamelijk vlak en vooral ook op sociaal vlak (de les LO als sociaal atelier). Hij of zij draagt een grote verantwoordelijkheid in verband met het tot stand brengen van een gezonde en sportieve mentaliteit bij de ouders” (p.3).
- 3) In nummer 3 van 2010, het laatste nummer waar zijn woorden een plaats hebben kunnen krijgen: “Onder ethiek verstaan we oriënteren. Bij het stellen van handelingen moet men keuzes maken en zich oriënteren op basis van bepaalde waarden en normen. Indien deze oriënteringsvoorwaarden vervuld zijn, dan is sprake van integer handelen” (p.14).

Er is een verschil tussen loslaten en opgeven... we hebben Marc plots moeten lossen, maar we geven zijn idealen niet op! We vergeten niet welk onmisbaar kompas hij ons na zoveel jaren samenwerking heeft gegeven.

Een werk, dat niet vanuit een LO-context is geschreven maar hier perfect bij aansluit is het boek “Attitudes evalueren. Een zeiltocht” van Vergauwen en Deserrano (2005), uitgegeven bij Garant. Deze auteurs beginnen hun boek met de woorden: “Het evalueren van attitudes heeft zeer veel gelijkenissen met een zeiltocht... De stuurman en de rest van de bemanning varen samen uit. Ze gaan samen in zee voor een verrijkende tocht. Door de zee, de wind en het specifieke van de boot wordt het een unieke ervaring.... Het lerarenteam begeleidt de leerling in het verwerven van attitudes. Zij hijsen de juiste zeilen op het gepaste moment om een optimaal leerklimaat te creëren. Zij zijn de deskundigen in het vormen en evalueren van de vooropgestelde attitudes.” (p.11)

Met de vakspecifieke en vakoverschrijdende eindtermen geeft de overheid een duidelijk signaal omtrent het belang van attitudes in het onderwijs. Echter door de grote diversiteit, de brede omschrijving en de cultuurgebondenheid van begrippen als ethiek, waarden, attitudes, ... is het niet steeds voor iedereen even duidelijk en concreet. Het is dan ook de taak van wetenschappers en praktijkmensen, om blijvend inspanning te leveren en hier nog meer transparantie en concrete tools voor aan te reiken. De link met ICES, een geesteskind van Marc, is hier dan ook snel gemaakt. Wordt vervolgd....

SOPHIE VAN AELST

Stafmedewerker BVLO

*Ground Control to Major Marc
Ground control to major Marc
Ground control to major Marc
Take your protein pills and put your helmet on
(Ten) Ground control (Nine) to major Marc (Eight)
(Seven, six) Commencing countdown (Five), engines on (Four)
(Three, two) Check ignition (One) and may gods (Blastoff) love be with you*

Marc Maes met Sophie Van Aelst in april 2010 net voor de voorstelling van ICES tijdens een bijeenkomst van Panathlon Brussel in Sint-Niklaas.

*This is ground control to major Marc, you've really made the grade
And the papers want to know whose shirts you wear
Now it's time to leave the capsule if you dare*

*This is major Marc to ground control, I'm stepping through the door
And I'm floating in a most peculiar way
And the stars look very different today
Here am I floatin' 'round my tin can far above the world
Planet Earth is blue and there's nothing I can do*

*Though I'm past one hundred thousand miles, I'm feeling very still
And I think my spaceship knows which way to go
Tell my wife I love her very much, she knows*

*Ground control to major Marc, your circuits dead, there's something wrong
Can you hear me, major Marc?
Can you hear me, major Marc?
Can you hear me, major Marc?
Can you...
Here am I sitting in my tin can far above the Moon
Planet Earth is blue and there's nothing I can do*

Toen ik afgelopen zomer in het zuiden van Frankrijk de telefoon kreeg, was dat wel het bericht dat ik absoluut niet had verwacht en ook niet wou horen noch geloven. Het kon toch niet zijn, we hadden nog afspraken Marc, we gingen nog zoveel realiseren samen.

Het liedje dat weerklonk nadat ik de telefoon had uitgeschakeld, kreeg plots een heel speciale betekenis. Het had sowieso al iets triests en weemoedigs, maar nu was het ook echt gebeurd.

Het vliegen, het afknappen, het verbreken van contact, het beseffen, het loslaten...

Ik ben mijn mentor kwijt. Kwaadheid, onrecht, machteloosheid. De egoïstische reflex ook, hoe ga 'ik' dit nu verder doen, wie gaat 'mij' nu helpen en begeleiden.

Maar alles gaat verder en je blijft mij inspireren en steunen. Een blik opzij, ik kijk even of je 't goed vindt en we gaan er weer tegenaan.

Marc, ik ben ontzettend blij dat ik jou heb leren kennen. Ik had mij geen betere mentor kunnen dromen.

PROF. DR. DIRK DE CLERCQ

Voorzitter Vakgroep Bewegings- en Sportwetenschappen Universiteit Gent

De Vakgroep Bewegings- en Sportwetenschappen en de Opleiding Lichamelijke Opvoeding en Bewegingswetenschappen van de Universiteit Gent missen dr. Marc Maes erg. Gastprofessor dr. Marc Maes stelde immers sinds 2001 zijn bijzondere competenties op het vlak van sportmanagement, -beleid en -ethiek ter beschikking. Dit is een understatement omdat dr. Maes als geen ander, vanuit zijn kennis over en gedrevenheid voor de sport en de lichamelijke opvoeding, zijn collega's, medewerkers en studenten kon boeien. Die gedrevenheid voor de intrinsieke waarden van hét vak Lichamelijke Opvoeding, Bewegen en Sport, waren zijn handelsmerk. Zijn enthousiasme was begeisterend omdat het 100% authentiek was, gebaseerd op een aan de praktijk getoetste kennis.

Marc Maes behaalde aan de Rijksuniversiteit Gent (RUG) het diploma van Licentiaat Lichamelijke Opvoeding in 1969, werd Bijzonder Licentiaat in de Lichamelijke Opvoeding en Geaggregeerde Hoger Secundair Onderwijs in 1970. Vanaf 1969 tot 1980 was hij wetenschappelijk medewerker aan de RUG. In 1979 werd hij Doctor in de Lichamelijke Opvoeding. Naast zijn wetenschappelijke onderzoek aan het toenmalige HILO was hij aangesteld aan het Seminarie en Laboratorium voor Experimentele, Psychologische en Sociale Pedagogiek en belast met de didactische problematiek van de leerstof op het niveau van de basisschool: motoriek, psychomotoriek, pedagogisch spel, verbale expressie. De LO-studenten van toen herinneren zich zeker Marcs begeleiding van hun eerste didactische stages in 'het schooltje'. Na deze universitaire periode was dr. Maes aangesteld in het Gentse stedelijk onderwijs en aan het BOIC. Hij bleef ook continu reflecteren over het vakgebied, niet in het minst vanuit zijn BVLO-engagement. Zijn inzicht en inzet voor ethiek in de sport en de lichamelijke opvoeding zijn baanbrekend.

Als gastprofessor doceerde dr. Maes verschillende opleidingsonderdelen in het vakgebied Sportmanagement, -beleid en -ethiek. Samen met zijn team sportmanagement zette hij de afstudeerrichting Sportmanagement aan de Universiteit Gent op de kaart. Sinds 2008 kwam daar ook nog de interuniversitaire – BOIC postacademische vorming Management in Sportorganisaties, en de Olympische Leerstoel Henri de Baillet-Latour – Jacques Rogge bij.

Dit alles maakte van dr. Maes het jongste decennium in onze vakgroep de 'éminence grise'. Marc was daarbij heel graag gezien omdat hij zijn mensen graag zag. In de lente van 2011 vindt er in de vakgroep een academisch in memoriam plaats, waarop dr. Maes' loopbaan en inbreng aan de Universiteit Gent gehuldigd zal worden.

Net voor de start van de Staten-Generaal voor de Lichamelijke Opvoeding in september 2007 in Gent: Marc Maes, Luc Heyerick, Departementshoofd Onderwijs en Opvoeding Stad Gent, Dirk De Clercq en Paul Van Cauwenberge.

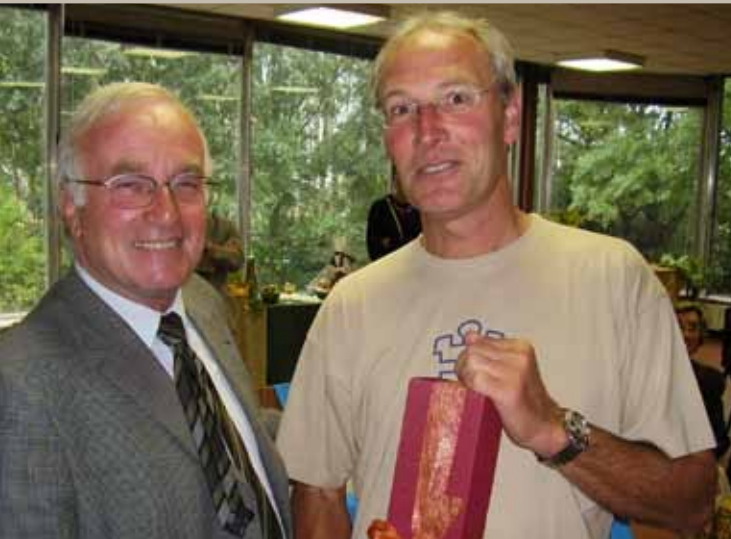
STEPH STORME

Voorzitter BVLO Oost-Vlaanderen

Dag Marc,

Tijdens een herinneringsceremonie heeft men vaak de neiging om zelfs van een kale man een blonde krullenkop te maken. Jij vond dat ik een eerlijk persoon ben, je mag dus zeker zijn dat ik je niet heiliger zal maken dan je was.

De bedoeling van deze postume brief aan jou is een beeld te geven van hoe ik je ervaren heb tijdens de 35 jaar die ik je gekend heb, waarvan 25 jaar trouwe vriendschap.

Marc Maes en Steph Storme poserend na de traditionele bedanking voor de inzet tijdens de nascholingsweek van BVLO Oost-Vlaanderen.

Ik heb je eerst ervaren als ex-praeses van het Hilo en als cantor.

In die functies toonde je al je aangeboren talenten als leider. Je kon ons minutenlang langs het rondpunt (lees navel), langs de donkersteeg (lees achterwerk), langs de maagdenstraat (lees wat je wil), langs de eikeldreef en langs tal van andere beeldspraak bezighouden tot je fameuze 'ad fundum' weerklonk. Toen al vond ik dat je een publiek kon boeien.

Nadien heb ik je ervaren als assistent op de school van Prof. Verbist. Wij moesten les geven aan die kleine ettertjes terwijl jij ons en hen observeerde. Observeren was bij jou een heel belangrijk begrip en je had een protocol opgesteld om het correct, doelmatig en efficiënt te kunnen doen. Mij had je in elk geval overtuigd van het belang van een goede observatie. Gelukkig maar, want ik zag dat jij wrok en onbegrip toonde naar diegenen die het observeren weglachten.

Persoonlijk vond ik dat je soms te hevige reacties vertoonde

naar iemand die jouw mening niet deelde en zo het risico nam om bruggen achter jou definitief te verbranden. Waarschijnlijk is dat de reden van je vroegtijdig verlaten van de UGent in de jaren tachtig.

Verbonden aan het SSIPMB (Stedelijk Instituut paramedische beroepen) toonde je dat een leraar LO meer was dan rondlopen met een chrono rond de nek en te zorgen voor een nat T-shirt bij de leerlingen. Jij kon ons vak, sorry Marc jij sprak liever over vormingsgebied, zo verdedigen en belangrijk maken tijdens klassenraden en oudercontacten. Daardoor ben ik ook anders gaan denken over de lichamelijke opvoeding en ben ik blijven onthouden wat jij regelmatig zei: Ons vak zal maar gewaardeerd worden als tijdens oudercontacten een lange file mensen staan te wachten op de leraar. Van in de jaren tachtig had je al waarden, normen, persoonlijkheidsvorming en sociale intelligentie geïntegreerd in je lesgebeuren. Ik overdrijf dus niet als ik zeg dat je niet alleen een geboren leider maar ook een visionair was. Ik heb je ook gekend als bezieler van het Georges Maes fonds en ben naar verschillende concerten geweest. Jij hebt dus ook mijn melomane snaar aangeraakt en verscherpt door mij verschillende componisten te laten ontdekken die mij toen volledig onbekend waren. Ik vind het nog steeds jammer dat je mij nooit gevraagd heb om les te geven tijdens de muziekstages voor jonge talenten. Jij bood de kans aan klassiek geschoolde musici te werken aan bepaalde houdingsafwijkingen die te wijten zijn aan het bespelen van een instrument.

Ik mag zeker niet vergeten een herinnering aan te halen die niemand ons kan ontnemen en waar wij elkaar op een heel andere manier hebben leren kennen, namelijk toen wij beiden deel uitmaakten van de crew aan boord van de Antares, zeiljacht van Carlos Van Hecke. Carlos wilde een non-stop trip zeilen van 1000 mijl, vertrekkend uit Gent met bestemming Lissabon. Vriendschap en vertrouwen zijn daar verder gegroeid.

Een ander facet van je drukke bezigheden toonde je als voorzitter van de vzw Het Verlaten Kind. Jij organiseerde benefiet aperitiefconcerten in de prachtige kapel aan de Augustijnenkaai. Binnen die vereniging kon jij ook mensen begeistern en motiveren. Ik ben blij dat ik jaren een trouwe toeschouwer was. Ik heb al aangehaald dat je soms hevig kon reageren als iemand jouw mening niet deelde. Tijdens een steundiner voor het Verlaten Kind had je een flamenco-optreden gepland. Nadien vroeg jij me wat ik er van vond. Heel de avond heb je gevloekt en mij verweten van intolerantie en kuddedgeest omdat ik zei dat flamenco mij niet lag en dat ik liever de muziek en dans van de Ierse folklore had. Gelukkig dat onze

vrijmetselaarsband van meer dan 25 jaar ons geleerd heeft te relativieren, te doorgronden, te begrijpen en te vergeten en vergeven.

Tijdens je voorzitterschap van BVLO Oost-Vlaanderen heb ik je soepele, efficiënte en vriendelijke manier van vergaderen bewonderd. Dikwijls kwam ik bij jou om raad omdat ik als vakgroepverantwoordelijke op school alle moeite had om niet ongeduldig, kwetsend of irritant te worden. Jij antwoordde dan met je flegma dat jij een beter acteur was dan ik. Na de vergaderingen op de Waterkluiskaai gingen wij regelmatig een laatste pintje nemen. Ik kon uren luisteren naar je geïnspireerde visie over de lichamelijke opvoeding, maar wij spraken ook over onszelf. Jij kon moeilijk begrijpen dat ik tevreden was als doorsnee leraar, als doorsnee bestuurslid en dat ik liever een goede rechterhand ben zonder ambitie naar de eerste viool. Ik vroeg je dikwijls waarom jij al je functies cumuleerde: omdat je niet nee kon zeggen, omdat je veel of te veel ambitie had, omdat je profileringsdrang zo hoog was, omdat je drang naar waardering, erkenning en respect zo hoog was, omdat je een alfatype bent, omdat...? Mijn overtuiging is dat een intelligent en begaafd man zoals jij nood heeft aan verschillende uitdagingen zoals een superbegaafde leerling ook nood heeft aan moeilijker stimuli. Waar was je geraakt met een ietwat minder Corsicaans-mediterraan karakter?

Indien de komende generatie leerkrachten slechts een tiende van jouw overtuiging in de waarden van de lichamelijke opvoeding bezitten, een tiende van je visie delen, een tiende van je zelfrespect tonen, een tiende van je verbale kracht gebruiken om de LO te promoten en te verdedigen, een tiende van je engagement hebben, dan ben ik gerust in het verder bestaan van de LO.

ANNE-LINE BALDUCK

Vakgroep Bewegings- en Sportwetenschappen Universiteit Gent

“In der Beschränkung zeigt sich der Meister”. Het citaat van Goethe was één van Marcs lievelingsuitspraken. Je moet leren de dingen die je te zeggen hebt, steeds eenvoudiger te zeggen.

Ik heb het geluk gehad om van Marcs wijsheid te kunnen genieten als promotor van mijn doctoraatsthesis. Wetenschappers hullen zich vaak in moeilijke en abstracte termen waarvan de uitkomst voor een leek vaak onbegrijpelijk is. Marc slaagde erin om het onbegrijpelijke begrijpelijk te maken. Hij slaagde er ook in om de uitkomst van wetenschappelijk onderzoek te herbekijken in het licht van relevantie voor de praktijk. Om met andere woorden moeilijke begrippen te vertalen naar de dagdagelijkse werking van de sport. Dit kon ook niet anders met de bagage die Marc had. Als doctor in de lichamelijke opvoeding en directeur aan het BOIC had Marc zowel wetenschappelijke als praktijkervaring en kon hij alles in het juiste perspectief plaatsen.

Als professor was hij een geboren docent. Zijn lessen waren doorspekt met anekdotes en de begeestering die hij in zijn lessen legde, maakte dat studenten graag naar hem luisterden. Het belang van de lichamelijke opvoeding, de ethische en Olympische gedachte van sport waren zijn stokpaardjes. Veel mensen hebben wel een mening maar geen echte visie. Marc had wel een visie en verdedigde die met passie en vuur. Steeds in het belang van sport en lichamelijke opvoeding.

Als trekker van de optie sportmanagement was hij onze pater familias. Hij stond er ook op dat ‘het team’ op regelmatige tijdstippen samenkwam en dat er na de vergaderingen even tijd werd genomen voor de mensen binnen het team.

Als mens zou ik Marc als een heel warm persoon willen omschrijven, steeds oprecht bezorgd en met een luisterend oor. Respect en vertrouwen waren zijn sleutelbegrippen. Marc was iemand waarvoor je respect had, je luisterde naar zijn wijsheid en genoot van zijn humoristische verhalen.

Dank je wel Marc voor dit alles!

Marc Maes met Anne-Line Balduck tijdens de Staten-Generaal voor de Lichamelijke Opvoeding in 2007 in Gent.

cus. Cultuur in zijn breedste vorm was in alle facetten van zijn leven aanwezig. Als ik hem in één woord zou willen omschrijven, zou ik spontaan naar de rijkere Engelse taal grijpen en het concept 'accomplished' gebruiken.

Marc, wat er ook voor je volgt, laat je leiden door alles dat je hier bij ons zin en richting heeft gegeven, je was een prachtmens met een groot hart. En ik ben er zeker van dat je dit zal doen op de manier die we van je gewend zijn: met natuurlijke charme en stijl. Zo zal ik je ook herinneren.

Marc... Het ga je goed.

DIDIER ROTSAERT

Voorzitter AlumniHilo Universiteit Gent

Beste Professor, Beste Marc,

Samenvatten in enkele woorden wat je voor ons allen betekende, is absoluut onmogelijk!

Wij de Alumni Hilo van de Universiteit Gent, de collega's, de vrienden zullen je altijd blijven herinneren.

We zullen denken aan jouw typische kenmerken.

Je gedrevenheid : het continue opborrelen van initiatieven en ideeën die je de 'wereld' instuurde!

Je loyaliteit tegenover je idealen en je vrienden. Dit was vanzelfsprekend, dit kon niet stuk en was gebaseerd op een absoluut wederzijds respect!

Je kameraadschap: de verbondenheid , de teamgeest , het wij-gevoel ... waren de lijm voor je functioneren en stond synoniem voor helpen, ondersteunen, elkaar bijstaan!

Je aanstekelijke inspiratie: je tomeloze energie, de drang naar daden, de wil om dingen te veranderen – te verbeteren ... je wilde altijd meer!

Je inzet voor ethiek: jouw onophoudelijk pleidooi voor de normen en waarden in onze maatschappij!

Je professionalisme: het moest en zou in orde zijn, een uitstraling hebben, een fierheid weerspiegelen ... kortom perfect én af!

Je leefde voor jouw en ons vak én kwam er voortdurend voor op!

Marc Maes met Didier Rotsaert tijdens de Staten-Generaal voor de Lichamelijke Opvoeding in 2007 in Gent

Deze herinneringen zullen blijven verderleven in ons midden en blijvend inspireren.

Regelmatig zien en horen we studenten en collega's die zeggen:

"... zoals Marc Maes zei ..."

"... zoals we toen met Prof. Maes besproken hebben ..."

Je blijft een inspiratiebron en drukt nog steeds je stempel op de dingen!

Marc, we zullen je missen, nooit vergeten ... en de waarden verder uitdragen als AlumniHilo Gent.

Dank voor alles wat je betekende voor ons.

Dag Vriend.

SAM BEELPREZ

Master Lichamelijke Opvoeding Universiteit Gent

Ik herinner me nog dat ik als eerstejaarsstudent Lichamelijke opvoeding Professor Maes door de gangen van het Hilo zag lopen: keurig in het pak, kaarsrecht, zelfzeker en met een vriendelijke glimlach op zijn gezicht. Ook al wist ik toen nog niet wie die persoon was, zijn uitstraling trok zonder meer de aandacht.

Het was pas enkele jaren later, tijdens de lessen 'Event- en Sportmanagement', dat ik voor de eerste keer echt in aanraking kwam met de professor. Hij bleek de geknipte persoon om ons het reilen en zeilen in de wereld van het sportmanagement bij te brengen. Tijdens zijn lessen kon hij namelijk putten uit zijn vele praktijkervaringen als directeur bij het BOIC, als organisator van massa-evenementen en als ondervoorzitter van de BVLO. Prof. Maes leerde ons dat het belangrijk is om oog te hebben voor detail en verder te kijken dan onze neus lang is. Zoals hij vaak met een passende anekdote uit zijn rijke carrière kon aantonen, moet je als organisator namelijk op alles voorbereid zijn.

Tijdens het vak 'Ethiek in de Sport' toonde Prof. Maes zich een gepassioneerde voorvechter van een ethische sportbeleving. Via zijn gedreven lesgeven leerde hij ons studenten reflecteren over ethische kwesties en principes. Ik ben er dan ook van overtuigd dat hij bij elke student een ethische reflex heeft kunnen aanbrengen, die elke afgestudeerde zal meedragen tijdens zijn verdere loopbaan.

Als professor stond hij graag tussen de studenten, het traktaat dat hij 'zijn' studenten gaf na de laatste les Sportmanagement is daar een mooi voorbeeld van. Hij stond ook altijd

Mei 2010 in het Huis van de Sport in Gent: Marc Maes leidt een werkgroep van ICES vzw in, Sam Beelprez staat in voor het verslag.

open voor vragen, opmerkingen en suggesties en kon zich - als vroegere praeses van het HILOK - perfect inleven in de leefwereld van de studenten. Hij drukte ons meermaals op het hart dat we bovenal moesten genieten van het studentenleven; zonder daarbij het studeerwerk uit het oog te verliezen, natuurlijk.

Ik had ook het geluk om Prof. Maes als mentor te hebben tijdens mijn stage bij ICES en om hem zo op een meer informele manier te leren kennen. Hierbij werd nog duidelijker hoe gepassioneerd hij bezig was met ethiek in de sport. Hij wist iedereen zonder probleem te motiveren met een nooit aflatende stroom van ideeën en plannen voor de verdere uitbouw van de organisatie. Hij stond ons bij met raad en daad tijdens de uitwerking van de stageopdracht, maar liet voldoende ruimte voor onze eigen creatieve inbreng. Zijn deskundig advies tijdens het begeleiden van mijn stage neem ik dankbaar mee gedurende de rest van mijn professionele carrière.

Prof. Maes bleek veel meer te zijn dan die zelfzekere man in maatpak die mij als eerstejaarsstudent intrigeerde. Tijdens mijn opleiding leerde ik hem niet alleen waarderen als een gepassioneerd docent, maar vooral als een aangename, begeesterende man die mij en vele anderen geïnspireerd heeft met zijn visie op sport en lichamelijke opvoeding.

EM. PROF. DR. JACQUES VRIJENS

Vakgroep Bewegings- en Sportwetenschappen Universiteit Gent

Marc Maes heb ik leren kennen en waarderen vanaf de prille aanvang van zijn professionele carrière. Hij was iemand die niet onopgemerkt door het leven ging en niemand onverschillig liet. Hij heeft zich voluit en met verve voor het vakgebied van de lichamelijke opvoeding ingezet. Een gedreven man, boordevol ambitie, voor wie slechts 'the sky the limit' is. Hij streefde naar perfectie en om de top te bereiken, ging hij geen enkele uitdaging uit de weg.

Hij startte als assistent bij wijlen Prof. Verbist die directeur was van de lagere experimenteerschool verbonden aan de faculteit Pedagogie. Hij was er verantwoordelijk voor het vak lichamelijke opvoeding en stond eveneens in voor de begeleiding en de vorming van de toekomstige pedagogen. De bewegingsopvoeding was het domein waarin hij zich wou verdiepen en zijn expertise deelde hij met de vakgroep 'methodiek en didactiek' van het instituut voor lichamelijke opvoeding waar Prof. Willy Laporte diensthoofd was.

Hij hoopte in dit vakgebied te kunnen doctoreren, omstandigheden hebben dit onmogelijk gemaakt.

Toen kwam hij aankloppen bij de vakgroep Biometrie en Fysiologie waaraan ikzelf verbonden was als werkleider. Dit was de aanvang van een zeer intensieve en constructieve samenwerking die uiteindelijk heeft geleid tot het doctoraatsdiploma met als titel 'Het lichamelijke prestatievermogen van jongens en meisjes in de prepuberteit' en een onderzoek

naar het effect van duurtraining bij 10-jarige meisjes. Samen hadden we het genoegen en de voldoening om een ontelbaar aantal inspanningstests af te nemen en dit zowel in het laboratorium als te velde.

De toen beschikbare onderzoekstechnieken waren arbeidsintensief en de ontelbare metingen van Douglas zakken en de daaraan verbonden gasanalyses hebben aan onze vriendschapsbanden een boost gegeven. Ik heb toen het enthousiasme en de werkkraft van Marc ervaren en leren waarderen. De verdediging van zijn thesis met als promotor Prof. Lacroix is één van de mooie momenten die we samen hebben mogen beleven.

Door omstandigheden kon Marc echter geen vaste benoeming krijgen. Toen Dr. Rogge, de toenmalige voorzitter van het BOIC het project van de Lentespelen opstartte, heb ik geen seconde getwijfeld om Marc als coördinator aan te bevelen. Het zoeken naar talentvolle jongeren via een grootschalig onderzoek en het nemen van initiatieven om de kinderen tot meer sportbeoefening aan te zetten was een uitdaging die Marc heeft geënthousiasmeerd.

Hij werd uiteindelijk directeur en later verantwoordelijk voor de Olympische Academie. Ook in dit domein heeft hij zijn strepen verdiend. Bij de opvolging van Prof. Laporte heeft een uit de hand gelopen scenario van zij die toen verantwoordelijk waren voor de toekomst van de vakgroep ertoe geleid dat de kandidatuur van Marc niet werd weerhouden. Een diepe ontgoocheling verweven met verwijten en rancunes waren toen zijn deel. Onze vriendschap werd toen aan het wankelen gebracht, maar de kracht en de schoonheid ervan heeft het toen gehaald. Op het einde van zijn loopbaan kreeg hij waarop hij recht had toen hij als gastprofessor werd benoemd in de vakgroep 'Bewegings- en Sportwetenschappen'. Hij stond in voor de opleiding van de studenten die de optie Sportmanagement volgden.

Marc Maes was niet alleen een intieme vriend; samen hebben wij in het leven een aantal keuzes gemaakt die voor beiden een verrijkende en verreikende dimensie hadden. Zijn herinnering zal ik blijven koesteren.

Jacques Vrijens en Marc Maes tijdens het Congres Talent in 1997.

STEFFIE LUCIDARME

Vakgroep Bewegings- en Sportwetenschappen Universiteit Gent

In mijn gedachten zwaait de bureaudeur nog regelmatig open, vergezeld van een gemeente 'goedemorgen' of 'goede middag' met zijn typisch rollende "r". Voor mij typeert het Marc, zijn charmante verschijning, zijn vriendelijkheid en interesse voor zijn medewerkers. Zo werd ook nooit iets bevolen, maar altijd vriendelijk gevraagd. 'Als je even tijd hebt', klonk het dan en een mailtje eindigde steevast met 'bedankt'.

Marc's persoonlijkheid droeg ook bij tot de sterke cohesie van het sportmanagementteam. Ondanks zijn drukke agenda waren onze teamvergaderingen en activiteiten een prioriteit. Ons team en de opleiding heeft dan ook veel te danken aan de inzet en visie van Marc.

Hij realiseerde niet alleen grote projecten, zoals het oprichten van de Olympische Leerstoel en de inrichting van de eerste universitaire permanente vorming voor Lichamelijke Opvoeding, maar hij nam ook vlot het woord, stond open voor nieuwe initiatieven en Marc slaagde erin iedereen te contacteren en te overtuigen. Een voorbeeld hiervan is de aanwezigheid van de rector bij de persvoorstelling van onze jaarlijkse managementprojecten.

En hoewel Marc alles deed eenvoudig lijken, stak hij veel tijd in zijn, meestal handgeschreven, voorbereidingen. Even belangrijk als de voorbereiding, was voor Marc de nabeschouwing, indien mogelijk bij een hapje en een drankje. Er werd ernstig gediscussieerd, verhalen werden verteld, kleine ergernissen werden geuit, grote levensvragen kregen een antwoord, maar er werd vooral gelachen bij een ongekende gezelligheid.

Naast zijn duidelijke visie over sportmanagement als discipline, wist hij ook de afstudeerrichting vorm te geven. Hij hield van het lesgeven, van het contact met zijn studenten. Voor hem ging het

niet om het louter overbrengen van leerstof, maar hij wilde zijn levenswijsheid en ervaringen delen om de studenten beter voor te bereiden op hun latere leven. Hij wilde hen begeistere om na te denken, om voor zichzelf doelen te leren stellen, om hun dromen te durven nastreven. Hij zei vaak: "onze studenten moeten weg van onder die kerktoren, ze moeten durven verder kijken." Hij gunde de studenten hun vrijheid binnen de grenzen van fatsoen en respect. Studenten in slordige jeansbroek met zichtbare felgekleurde boxershorts, werden er fijntjes op gewezen dat een toekomstig werkgever deze 'stijl' niet zou appreciëren. Hij werd ook altijd vrolijk van het jeugdige enthousiasme en gevoel voor initiatief bij 'zijn gezonde studenten' bij het uitvoeren van een opdracht. Marc's natuurlijk gezag en manier van lesgeven werd ook dan ook door de studenten enorm geapprecieerd. Vooral toen hij alle studenten op een pint trakteerde na zijn laatste les sportmanagement. Dit is hoe ik Marc heb ervaren, als voortrekker, inspirator, een voorbeeld op professioneel en zeker op menselijk vlak en ik ben trots hem zo gekend te mogen hebben.

Marc Maes leidt Prof. Packianathan Chelladurai in, ter gelegenheid van de Olympische Leerstoel 'Henri de Baillet Latour - Jacques Rogge' in de UFO van de UGent in maart 2010.

DR. JAN DE MAEYER

Algemeen Directeur Scholengroep Panta Rhei

Marc Maes in gesprek met Marcel Ketels, voormalig directeur van de kunsthumaniora Gent Scholengroep Panta Rhei, Jan De Maeyer en Eric De Boever tijdens de BVLO-Jaarvergadering in Torhout in 2003.

Toen ik vorige zomer, de vergadering van PVLO vroegtijdig moest verlaten en afscheid van je nam, kon ik niet vermoeden dat het ons laatste afscheid zou worden. Je was op die vergadering opnieuw zeer welwillend geweest en je had alweer ja gezegd op een vraag van het bestuur alsof het de normaalste zaak van de wereld was. Ons afscheid was een gehaast afscheid (ik moest voor het werk naar een vergadering in de Ardennen) zodat ik niet ben blijven eten. In de International Club of Flanders, waar we menigmaal na een vergadering, samen hebben gezeten en genoten hebben van copieuze maar verfijnde gerechten, telkens met exquise wijnen. Je was een kenner, een Bourgondiër.

We kenden elkaar al lang maar het is pas de laatste jaren dat we elkaar frequenter zagen. Dat had met een aantal feiten te maken. Je echtgenote stond in het onderwijs, zo-

doende en je dochter geeft les aan de Muziekacademie van onze scholengroep. Ik weet dat je zeer fier was op je dochter, terecht. Ze heeft een mooie stem en je was een aantal jaren een zeer bezorgde vader omdat er met haar stembanden iets mis was. Uiteindelijk is alles goed gekomen en je was bevrijd en gelukkig.

We hadden ook nog een aantal andere gemeenschappelijke interesses maar vooral heb ik je beter leren kennen via mijn doctoraat dat ik aflegde begin zomer 2008.

Toen mijn promotor je vroeg om in de leescommissie te zetelen, heb je daar onmiddellijk in toegestemd. Je zei immers nooit neen. Je las mijn tekst met de gepaste aandacht en uit je kritiek bleek al gauw waarom jij, Marc, door velen gewaardeerd werd. Je was in staat je vlug in het onderwerp te verdiepen en in afwachting van de uiteindelijke verdediging heb je me nuttige aanwijzingen gegeven. Ik heb altijd bewondering gehad voor je zeer brede kennis. Ik denk niet dat we ooit samen hebben gezeten en dat er een onderwerp ter tafel kwam waarover je niets wist. Je sprak met gloed over mijn onderwerp, je zou kunnen denken hebben dat je zelf over het onderwerp wel enkele gedachten aan het papier had willen toevertrouwen. Ik had het voorrecht dat je dat voor mij wilde doen, ik kan je daar alleen dankbaar voor zijn. Nadien hebben we nog dikwijls nagekaart over het thema - een analytisch reductionistisch model voor het beoordelen van personeelsleden - we hadden zelfs plannen om er verder op door te bouwen in het kader van het tijdschrift van BVLO. Een term die ik van je leerde was 'het olfactorisch vermogen' (metaforisch bedoeld) van de beoordelaar. Ik gebruik de term frequent in de opleidingen die ik verzorg, want ze geeft precies aan wat er onder moet worden verstaan.

Ik heb je altijd bezig geweten, altijd in de weer: voor de studenten, de BVLO, het PVLO, Panathlon, je gezin. Je had enorm veel energie en ik vroeg mij af waar je de tijd vandaan haalde. Een dag duurde wellicht 48 uur.

We hadden nog iets anders gemeenschappelijk. Je kende Oostende, mijn geboortestad, vrij goed; je hebt er ook gewoond. Ik moet zeggen dat ik wel kon genieten van de typische Oostendse uitdrukkingen die je allemaal nog kende. Je kon ze ook nog onvervalst met de juiste tongval uitspreken. En slechts af en toe kon ik er eentje aan jouw vocabularium toevoegen.

We hadden nog een afspraak. Je zou op onze scholengroep nog een spreekbeurt komen geven voor het college van directeurs. Je wilde het hebben over de lichamelijke opvoeding in het onderwijs, over de kracht ervan en het belang. Hoe lichamelijke opvoeding, via haar waarden en normen een organisatie als geheel beter kan maken. Je was, en daar vonden we elkaar zeker, overtuigd van de kracht van metaforen. Metaforen die paradigma's verwoordden om abstracte begrippen te begrijpen, beter te begrijpen, te analyseren. Het heeft helaas niet meer mogen zijn. Ik weet wat je ideeën hierover waren en misschien moet ik daar als huldebetoon aan jou een artikel aan wijden.

Ik heb een vriend verloren.

EM. PROF. DR. ROLAND RENSON

Faculteit Bewegings- en Revalidatiewetenschappen
Katholieke Universiteit Leuven
Voorzitter Sportimonium

Marc Maes, reflectie in actie

Tijdens onze respectieve LO-studies, Marc in Gent en ik in Leuven, waren wij quasi 'tijdsgenoten'. Wij waren beiden ook praeses van de faculteitskring der LO-studenten en in zekere zin 'zielsgenoten', maar dat wisten wij toen nog niet. Onze paden zouden zich pas vele jaren later kruisen, meestal trouwens in het buitenland tijdens internationale congressen of symposia zoals deze van het European College of Sport Science.

Marc viel op door zijn innemende persoonlijkheid, zijn grote eruditie en vooral zijn stijl. Marc Maes was niet wat men bestempelt als een 'prolific author' of een performant researcher en publicist. Hij hield van reflectie in actie en verkoos daarom voor zichzelf de positie van een kanttekeningen plaatsende observator enerzijds en van zeloot van de ethiek in de lichamelijke opvoeding en de sport anderzijds. Niet vanop de zijlijn, maar daar '...where the action is' liet hij zijn stem horen: in het BOIC, in de Bond voor Lichamelijke Opvoeding, in de Internationale en in de Belgische Olympische Academie, in de Leerstoel Henri de Baillet-Latour & Jacques Rogge (UCL-UGent), in het Belgian Olympic Forum en ook in het Sportimonium. Marc had klasse, was geen tafelspringer maar een plaatser van accenten, van vraag- en uitroeptekens. Marc Maes trad toe tot de Raad van Bestuur van het Sportimonium, waar hij zich liet kennen als een man van de inhoud, van de diepgang. Alhoewel hij de 'gave des woords' bezat, peroreerde hij niet en beperkte hij zijn tussenkomsten tot kritische maar essentiële stellingnames, vooral als administratievelingen 'regelnichterij' boven essentie verhieven. Marc was

vooral een 'wijsgeer', die graag speleologisch wilde uitspitten wat de essentie en wat bijkomend was.

Tijdens onze samenwerking in de publicatie van Olympisch bewegen: honderd jaar Belgisch Olympisch en Interfederaal Comité 1906-2006, hadden wij een diepgaand en revelerend gesprek in onze tuin in Vaalbeek tijdens een zonovergoten zomerdag. Van het Belgisch olympisme verschoof het thema spontaan naar de veel universele dimensies van "Wein, Weib und Gesang". Marc, de 'connaisseur' van klassieke muziek en ik, jazz aficionado, werden zo 'soul brothers', verenigd door een gemeenschappelijke passie zij het voor uiteenlopende muziekgenres.

Marc Maes met Eric De Boever en Roland Renson tijdens het ECSS Congres in Belgrado in 2005.

Op 3 juni 2010, tijdens het Belgian Olympic Forum in het Sportimonium, pleitte hij vol overtuiging voor integriteit in de sport. Diezelfde avond, tijdens het galadiner van het Belgian Paralympic Committee in het Brussels Hilton Hotel, demonstreerde Marc Maes zijn eloquentie in beide landstalen op een imponerende manier, wat een klasse ... wat een stijl! Klasse en stijl waren precies de instrumenten, die Marc wilde bespelen om zijn ethische sportboodschap te vertolken. Voor mij was deze dag één van Marcs 'moments de gloire', helaas kreeg hij – door zijn ontijdig overlijden – nooit de elogie, de eerbetuiging, die hij dubbel en dik verdiende, tenzij ... tijdens zijn begrafenisplechtigheid in Lochristi. Tijdens deze plechtigheid, waar ik trouwens vernam dat Marc als vrijmetselaar naar universele waarden zocht, werd door familie en vrienden een beklijvende biografische symfonie over de figuur Marc Maes gecomponeerd.

Onze laatste ontmoeting was op 14 juli in het Sportimonium tijdens de 'finissage' van de tentoonstelling 'The noble art: boksen in de kunst'. Marc was trouw op post, maar voelde zich niet in grote vorm, hij had 'the blues', hij wilde eens samen doorpraten. Ik keek ernaar uit, Marc zou het initiatief nemen, maar ...

PAUL DE BROE

Conseiller International Panathlon

Marc Maes was een gentleman, in al zijn betekenissen. Een man van stand! Correct, vastberaden, gedreven door een vaste wil om te slagen. Ethiek in de sport zou een vaste gedragscode worden. Hij was dan ook een bijzonder gewaardeerd 'werkend lid' van de Internationale Panathlonbeweging.

Hij kon met de gepaste humor afstand nemen van zijn Oostends college, maar erkende dat hij daar en ook in zijn innemende thuis toch de basis heeft meegekregen.

Marc was bovendien een aangenaam cultuurminnaar, zonder capsones.

Ik zal mij om verschillende redenen het verblijf in Stresa (Italië) in mei 2010, waar het Internationaal Panathloncongres plaatsvond, blijvend herinneren. Maar bovenal de heen- en terugreis met de wagen als een hoogstaand, aangenaam zangconcert van het echtpaar Maes.

Paul De Broe en echtgenote Sabine samen met Marc Maes, tijdens een receptie in de Vlaamse Opera in Gent ter gelegenheid van het EASM-Congres in 2004.

JOSSE LAMBRIX

Ondervoorzitter BVLO

Beste Marc

Je was een trouwe vriend die de lichamelijke opvoeding koesterde en voortdurend de kracht van de LO benadrukte. Ik leerde van jou dat het vak lichamelijke opvoeding veel meer is dan een samenbrengen van technieken in de verschillende disciplines. Jij noemde het steeds een 'vormingsgebied' dat bijdraagt tot de persoonlijkheidsvorming van ieder individu en waar ieder kind recht op heeft.

Marc Maes met Josse Lambrix, net na de Raad van Bestuur BVLO in juni 2007.

Ook de ethiek was één van jouw stokpaardjes, de waarden en normen nam je overal mee en droeg je overal uit.

Die waarden en normen zullen wij verder promoten. Dat is de zinvolle taak die jij ons meegegeven hebt.

Dank je voor alles Marc.

PROF. DR. JIM PARRY

University of Leeds

Faculty of Physical Education and Sport,
Charles University in Prague

Marc and I first met many years ago at the International Olympic Academy, where we both became regular lecturers, and contributed to various of its Sessions. We shared a background: trained as PE teachers, and ended up in Universities, with a theoretical and practical interest in the development of PE for schools and colleges, with an emphasis on ethics and values education through sport. Later, he would get me involved with Panathlon International, which shares these interests.

Jim Parry en Marc Maes bestuderen het programma van het EASM-Congres van 2004 in Gent.

We were trying a number of ways to begin collaboration on Sports Ethics. Marc was one of the few people in Europe who was thinking seriously about (and writing about) Sports Ethics for Sports Administrators, and there was no-one in the UK working in this area. I was working for the IDEA CETL at Leeds (an inter-disciplinary ethics centre), with some responsibility for helping to develop a sports ethics teaching resource, and Marc was working towards establishing the ICES in Ghent. So we were thinking of ways of making a joint effort, and sharing our results so as to build a common set of resource materials. Later, when I was thinking of moving to Prague, we were considering a triangular link between the three places as the basis for a European network of Sports Ethics centres. The aim, of course, was to promote research and development in this area, as a means of improving practice. One excellent way to honour Marc's commitment to such a project would be to push ahead with further initiatives in this field, and I'm sure that's what his successors have in mind.

So I do remember some serious discussions about what we thought were serious matters. But my overwhelming memories will remain those of his distinctive and infectious chuckle, often accompanying some humorous observation. We were always laughing together. If we had not seen each other for a while, it would take only a few seconds before we were laughing about something or another like naughty boys.

There was one hilarious incident prior to an IOA Session to which we were both invited. The SARS epidemic was beginning to panic the Western European press, with deaths reported in Hong Kong and elsewhere in Asia, and lurid stories of how infectious the new disease was. When Marc arrived in Greece for the session, he was asked where he had travelled from, and he innocently replied that he had come from Hong Kong. (At the time, he had a bit of a cold, and was sniffing.) Some official put two and two together, and made five. Marc ended up in a secure hospital, incommunicado for 6 hours. He said no-one would come near him - the staff were too afraid of him even to bring water. Finally, they realised he was harmless, and let him go. He arrived late at the IOA, tired and shaken by the experience. As I remember, it took two beers until he was fully recovered. But the next day the local newspaper had only one story on the front page, with a massive headline: Belgian brings SARS to Greece! We howled with laughter.

That's how I remember him.

SOPHIE COOLS

Directeur Sport Vlaamse
Sportfederatie
Bestuurder ICES

Hoe vaak hebben we samen niet gezegd: “We willen geen ethiek in de sport! (... rare blikken ...) We willen méér ethiek in de sport. Want ethiek, dat is er al.”

Dat, Marc, is één van de redenen waarom het zo klikte. Ons gezamenlijk geloof in de sport én in het positieve. We zochten kansen, geen problemen. Hoewel dat soms niet vanzelfsprekend was.

Ik heb je slechts een korte periode van dichtbij gekend, maar deze korte tijd waarin we samenwerkten was wel intens. Telefoongesprek, nog maar eens een overleg, samen een workshops begeleiden, opnieuw een telefoon... Maar opeens... totaal onverwacht...geen telefoons meer...

Ik heb immens veel respect voor je. De oprechte interesse die jij in mensen toonde, de respectvolle en ongedwongen manier waarop je dingen gedaan kreeg, de manier waarop je je eigen visie nooit verloochende, je warme omgang waardoor jij steeds méér uit iemand naar boven kon brengen. Je had vertrouwen in me. Ik begrijp het nog steeds niet: hoe kan iemand groots als jij, zo'n vertrouwen tonen in iemand zo klein als ik. Het siert je Marc. Het gaf me kracht. Het geeft me kracht. En ik blijf werken aan 'ons pad'.

Ik ben een mentor kwijt, maar slechts deels...

Vmr: Paul De Broe, Yves Vanden Auweele, Sophie Cools, Eric De Boever en Marc Maes tijdens de algemene vergadering van ICES vzw op 10 juni 2010 in Gent

PROF. DR. PACKIANATHAN CHELLADURAI

School of Physical Activity & Educational Services
College of Education and Human Ecology
The Ohio State University

Although I have known of Professor Marc Maes and his scholarship, I have personally interacted with him only recently and for a short time. Both of us served on the doctoral dissertation committee for Anne-Line Balduck at the University of Ghent-Belgium on September 21, 2009. He was kind enough to drive me from Amsterdam to Brussels on that occasion.

Marc Maes met Packianathan Chelladurai, net na zijn gastlezing ter gelegenheid van de Olympische Leerstoel 'Henri de Baillet Latour - Jacques Rogge' in de UFO van de UGent in 2010.

During the ride from Amsterdam and to Brussels, we had very interesting and intense discussions on various topics in sport management including organizational effectiveness of sport governing bodies. I soon realized how deep and expansive his knowledge base was, and how well he could organize and articulate his thoughts. I did learn a few new things from him and I am sure that I would use them in my future academic endeavors.

While I and everyone else consider him an eminent and erudite scholar, I was most impressed with his humility and gentle nature. I have seen him interact with students, junior colleagues, and contemporaries during conferences. Professor Maes has always been modest about his own eminence as well as considerate of others in his interpersonal dealings.

The modesty and gentleness of such a highly regarded and eminent scholar will remain in my memories forever.

RUDY CODDENS

Schepen van Onderwijs en Opvoeding Stad Gent

Als schepen van onderwijs en opvoeding ben ik me ervan bewust dat we via onderwijs een groot aantal jongeren bewust kunnen maken om aan sport te doen. Het Gentse stadsbestuur investeert al geruime tijd in sportstimulering en sportinfrastructuur. Daarenboven besteedt de stad uitgebreid aandacht aan de raakvlakken onderwijs, sport, cultuur en jeugd.

Marc Maes met enkele leden van de Pedagogische begeleidingsdienst van de stad Gent.

Ik heb prof. dr. Marc Maes leren kennen toen hij gedurende twee jaar - deeltijds - het team van de pedagogische begeleidingsdienst van het Departement Onderwijs en Opvoeding stad Gent verhoogde.

Marc wist via bewegings- en morele opvoeding 'sport' opnieuw op de voorgrond te brengen.

In de korte tijd dat hij voor het departement heeft gewerkt, blies hij de collega-groep lichamelijke opvoeding nieuw leven in en dankzij de projecten Brede School, een samenwerkingsverband van verschillende partijen, zette hij diverse initiatieven op om onze Gentse jeugd in beweging te krijgen.

Op zijn eigen gedreven manier droeg Marc bij tot de fysieke, mentale en sociale ontwikkeling van onze kinderen.

Marc zette zich ook in om via een intentioneel benaderen van de bewegingsopvoeding vakoverschrijdende doelen en eindtermen te realiseren.

Wat mij betreft is zijn grote verdienste dat hij lichamelijke opvoeding niet beperkte tot het gezondheidsgerelateerde.

Voor Marc waren het genereren van waarden en normen en het vormen van attitudes doelen die tijdens de bewegingssituatie gerealiseerd kunnen worden.

Kortom, sport en lichamelijke opvoeding als een sociaal atelier.

We blijven hem herinneren als een warme en inspirerende collega die zich met hart en ziel inzette...

Marc Maes net voor een vergadering van de Pedagogische Begeleidingsdienst in juni 2008 in Gent.

DR. EDWIN HANTSON

Directeur Pedagogische Begeleidingsdienst Stad Gent

Toen we in 2007 op de Pedagogische Begeleidingsdienst vernamen dat Prof. Dr. Marc Maes nog twee jaar ons team zou komen aanvullen, wisten we niet wie er ons te wachten stond. Sommige collega's kenden Marc maar verschillende onder ons gingen googelen en ontdekten een man wiens publieke identiteit op het net al deed vermoeden dat hij heel wat in zijn mars zou hebben.

Marc ijverde voor ethiek in de sport en bewegingsopvoeding op school. Hij werkte gedurende twee jaar deeltijds bij de Pedagogische Begeleidingsdienst in het team van de Brede school.

Als een echte gentleman vond hij snel zijn plaats in een team dat uitsluitend uit vrouwen bestond. Marc wist zijn boodschap galant over te brengen en collega's enthousiast te maken voor datgene waarvoor hij zich zo lang heeft ingezet. Marc wist via bewegingsopvoeding en morele opvoeding de sport op de voorgrond te brengen. In de korte tijd die hij op de PBD gewerkt heeft startte hij de collegagroep lichamelijke opvoeding opnieuw op en kwam met diverse initiatieven aanzetten om de jeugd in beweging te krijgen en het beleid anders te doen kijken naar bewegingsopvoeding. Marc Maes engageerde zich voor het stedelijke, openbare onderwijs. Zijn humanistische en open houding bracht hij op ieder moment in de praktijk door een luisterend oor voor iedereen en steun en hulp.

Marc Maes met enkele leden van de Pedagogische Begeleidingsdienst.

Marc Maes bleef leren. Hij wipte bij collega's binnen om een tip te krijgen om een of ander computerprobleem aan te kunnen. Hij volgde nieuwsgierig de tweedaagse studiedagen in de PBD rond waardenontwikkeling en morele vorming. Hij was oprecht geïnteresseerd en gaf zich op als vrijwilliger om een verslag te maken. Of om een voordracht te geven. Niemand die aanwezig was op de presentatie van Marc Maes zal ooit zijn bevolgen betoog vergeten voor Olympische waarden en meer beweging op school.

Hij organiseerde de sportdag die na zijn fameuze voordracht toch iets anders betekende. Hoe langer we Marc kenden hoe meer we van hem hielden. Marc Maes had vele talenten die hij ook wilde inzetten voor de anderen.

Marc bleef na zijn pensionering in contact met de Pedagogische Begeleidingsdienst en zette zich in als vrijwilliger om de collegagroep te blijven ondersteunen en ons te laten meegenieten van zijn uitgebreid netwerk. Hij aanvaardde met plezier om te spreken op een onderwijscafé.

We blijven hem herinneren als een warme en inspirerende collega die zich met hart en ziel inzette.

BEN CLAEYS

Leerkracht Lichamelijke
Opvoeding
De Boomgaard Gent

Dag Marc

Dertig jaar geleden ben ik als net afgestudeerde LO 'er in het kader van het project 'bewegingsopvoeding op school' door jou in het veld gestuurd om de klasleerkrachten te ondersteunen. Ik had als uitdrukkelijke taak de krachten en de grote invloed van sport en beweging in het leerproces op school met al mijn zintuigen, lijf en leden over te brengen. De wijze waarop je zowel leerkracht als medewerkers kon motiveren was bijzonder groot. Je wist uiteraard ook dat het verdorie moeilijk was om je visie ook tot in de aderen van de leerkrachten te krijgen. Maar opgeven stond niet in je woordenboek, je bleef tot het einde de leerkrachten LO met nadruk vragen om waakzaam te zijn bij het uitoefenen van hun mooie, en o-zo-belangrijke job en vooral niet op de lauweren rusten maar te blijven innoveren, creatieve lessen geven, zoeken, het kan nog beter, anders vallen we met ons vak uit de boot en wordt LO op school in de vergeetput geduwd. Je vak hoog in het vaandel dragen, daar leefde je voor, helaas veel te kort.

Ikzelf zal op school (waar je kleinkinderen Luna en Mateo gaan) de Olympische week blijven organiseren tot aan mijn pensioen. Ook mijn jaarlijkse les grootouder-kinderturnen waar jij van genoot schaf ik nooit af. Jij keek er ook naar uit, ik keek uit naar jou.

Marc Maes en Ben Claey genieten van een lentesonnetje op het terras, na een interview voor het BVLO-Tijdschrift.

FILIP VERHAEGE

Sportdienst Gent

Dag Marc

We schrijven 1987. Ik ben dan student aan het 5de middelbaar Sport Wetenschappen in Gent. Samen met de andere sportstudenten zijn we in onze volle jeugd en wordt ons aangeleerd dat sport (alleen maar) bestaat uit vier basiscomponenten (kracht, snelheid, lenigheid en uithouding).

Maar toen jij daar 'plots' les kwam geven wist je meteen 'sport' uit dat vakje te tillen en meteen bracht je ons waarden zoals vriendschap en loyaliteit bij.

Deze bijzondere kenmerken overstegen de schoolbel, we smedden hechte banden en ze lieten diepe indrukken na. In die tijd had ik samen met een drietal medestudenten een zeer hechte band met jou. Je verbreedde onze horizons en je motiveerde ons in wat we deden en niet konden laten... je was er altijd voor ons. Ook na die studiejaren polste je steeds naar onze 'wegen' (die weliswaar uit elkaar waaierden). Het typeerde je om gewaagde uitspraken te doen zoals ' ik wil niet dat jullie mekaar alle vier samen voor het eerst terugzien op mijn begrafenis'.

De voorbije jaren zag ik je nog vaak als sportdienstmedewerker en ja, er was een reünie in de maak voor jou, iets waar je zo naar verlangde en dat je zo verdiende. Je heb ons verrast Marc, zoiets doet nu wel pijn...maar hetgeen je ons bijbracht, geeft hoop! Bedankt.

PROF. DR. IGNAAS DEVISCH

Universiteit Gent

Met Marc Maes praten, was zoveel als meteen thuiskomen. Toen wij elkaar leerden kennen, hebben we meteen urenlang gepraat over de thema's die ons beiden verenigden: ethiek in de sport, fitheid, de plaats van lichamelijke in ons leven, etcetera. Marc had er interesse in, maar wou er bovenal ook iets mee aanvangen. Terwijl ik als filosoof getraind ben in abstracties en synthese, zorgde Marc ervoor dat de link naar concrete sportpraktijken altijd bewaard bleef. Die eerste avond eindigde in de vroege uren en we smeedden meteen plannen om samen studiedagen te organiseren, teksten uit te wisselen en elkaar regelmatig te ontmoeten.

Zo leerde ik Marc kennen als een bezorgd en geëngageerd academicus, sportman, raadsman en voortrekker op vele fronten. Hij zocht de geschikte fora om aandacht te vragen voor belangrijke thema's in onze samenleving die op de een of andere manier sportgerelateerd zijn. En indien er geen fora bestonden om dit aan te kaarten, richtte hij ze desnoods met veel enthousiasme zelf op. Het ICES is daar één van de meest sprekende voorbeelden van.

Telkens we voor de zoveelste keer in zijn bureau alweer nieuwe plannen aan het smeden waren, merkte ik hoezeer Marc zich immer engageerde voor de thema's waarmee hij zich als academicus bezighield. Onderzoek doen was voor hem altijd ook je gooien in iets en nooit zomaar je job doen. Het was betrokken zijn en vooruitzien naar de toekomst van sport en ethiek. Daarom dat hij zijn onderzoek altijd met een tomeloze inzet kon uitvoeren.

Een aantal keren hebben Marc en ik samen in discussiepanels gezeteld en met het publiek uitvoerig van gedachten gewisseld. Dat was altijd de moeite waard. We hadden het toen over het feit dat sportethiek niet zozeer moet vertellen wat sporters al dan niet moeten doen, maar eerder (of onder meer) moet stilstaan bij de kwestie hoe en wanneer mensen in naam van ethiek in de sport spreken en de inzet van dit spreken in kaart brengen. Waarom bijvoorbeeld is er momenteel een plotse opstoot aan 'normen en waarden' in de sport wanneer een voetballer het been van een ander breekt, terwijl de dag erna andere spelers even sterk onder druk worden gezet om de kantjes er af te lopen?

Marc was een respectvol man die altijd ruimte creëerde om mee na te denken over waardevolle zaken. Ik herinner me nog een woord waarmee hij toen fitnesscentra omschreef: 'vetsmelterijen'. Hij sprak het zo sappig uit, maar deed er ons vooral mee nadenken over de zin en onzin van het met je auto tot aan het fitnesscentrum te rijden en dan een uurtje 'gezond' te doen. Marcs omschrijving lokte toen veel reactie uit en gaf op die manier een aanzet tot een boeiend debat, het zoveelste.

Ik kan het leven en het werk van Marc niet beter samenvatten dan met de volgende zin: elke keer we elkaar ontmoetten, hadden we tijd tekort.

Marc leidt de vraagstelling na de voordracht van Ignas Devisch tijdens de BVLO-Jaarvergadering in 2009 in Gent.

PROF. DR. BART VANREUSEL

Faculteit Bewegings- en Revalidatiewetenschappen
Katholieke Universiteit Leuven
Voorzitter Vlaamse Sportraad

Voor en over Marc Maes

Marc wilde meer ethiek in de sport.
Daar ging hij voor.
Onvermoeibaar.
We hebben nu zelfs een decreet dat
ethisch verantwoorde sportbeoefening omkadert.
Een baken voor de sport.
Dat is de verdienste van Marc.
Altijd was hij een loods voor sportlui.
Marc was ook een zeiler.
Dan weet je wel van bakens en loodsen.
Ahoi Marc.

Vlnr: Marc Maes, toenmalig schepen van de stad Gent Frank Wijnakker, Emiel Geers, Line Dumoulin, Bart Vanreusel, Eric De Boever, Roland Renson en Wim Verbessem tijdens de voorstelling van Hinkstapsprongen in 2001 in het SMAK Gent.

Zeiler

*Een zeiler weeft het water met schering
En inslag van wind
Liefst verzeilt hij traag rond natte plekken
Waar het niet echt reizen
Maar water goed om toeven is*

*Een boord een boeg een kiel
Meer grens behoeft geen mens
Om elk tij te keren en tot in zijn ziel
Schoner schip te maken
Een zeiler proeft zout in smaken*

*Panta rei staat op zijn huid
Maar een zeilschip weet niet dat het vloeit
Klieven doet het in zeemansverhalen
Alleen de zeiler zelf kan op water dwalen
Tegen stromen havens halen
Het voorbijgaan zelf van water boeit*

Uit 'Hinkstapsprongen'

Een uitgave van het Publicatiefonds voor Lichamelijke Opvoeding vzw
Verantwoordelijk uitgever: Eric De Boever, Waterkluiskaai 16, 9040 Sint-Amandsberg/Gent
ISBN 978-90-70870-64-5 D/2011/4015/1

©Copyright Publicatiefonds voor Lichamelijke Opvoeding vzw 2011